

Gràcies, don Paco

MARÍA JOSÉ ESCRIVÁ SORIANO

Quan Paco Mariscal va arribar a la Pobla de Farnals per posar en funcionament el nou institut, no era desconegut a la comarca de l'Horta Nord. Ja havia deixat la seua empremta a Massamagrell i havia col·laborat en projectes formatius i de coordinació amb els mestres del CEIP Cervantes. De fet, el director d'aquesta escola havia sigut alumne seu.

Don Paco va ser descrit moltes vegades com un home vehement. I és que, en conèixer-lo, mostrava una personalitat explosiva, combativa, sovint polèmica, guiada per l'amor i la defensa de l'ensenyament públic de qualitat. I ho feia des de l'honestetat, l'activitat incansable i la participació real en la vida del centre.

Paco sempre estava a peu d'obra, amb la roba de feina. Va impulsar nombrosos projectes personals i grupals: llibres, articles, teatre, periòdics i revistes escolars, documents pedagògics elaborats amb seny i a partir de la pràctica a l'aula, col·loquis amb membres actius d'unes altres cultures, aproximacions al periodisme escrit i radiofònic amb la presència de professionals, exposicions com la del centerari del Quijote, cursos de formació, equips de coordinació didàctica dins i fora dels centre... Per això, es va convertir en un mestre de referència tant per al seu alumnat com per al professorat amb qui va treballar. Perquè era un catedràtic, sí, molt sabut i il·lustrat, però també un enamorat de l'ofici de mestre.

I amb Paco no faltaren mai les anècdotes, les rialles, les "baralles" respectuoses que podien acabar amb un "tens raó" sense rancúnies, i alguna llàgrima d'emoció que mostrava el seu caràcter sentimental i entranyable.

Perquè don Paco era un home d'aparença peculiar, molt allunyada de la imatge d'un director o un catedràtic a l'ús. Era un director que rebutjava la "paperassa", però la transformava en documents pedagògics pràctics i aprofitables; que lluïa gorra i amagava el cigarret, que dedicava temps a regar els arbres i les plantes de l'institut, que predicava el reciclatge amb l'exemple, que parlava les seues llengües d'una forma viva, sense artificis, les llegia i les escrivia, que xarrava pels descosits, que demanava caramlets per a la gola i que tenia una memòria prodigiosa.

Paco, però, era sobretot un home senzill, orgullós dels seus orígens, de la seua terra, de la seua família, respectuós amb qui pensava de manera diferent de la seua, sempre que no atemptara contra valors humans irrenunciables.

I per a *don Paco* tots formàvem part de la comunitat escolar: alumnat, professorat, famílies, administratius, conserges, personal de neteja, representants de l'ajuntament... I ens tractava sense distanciament jeràrquic, amb humanitat; de fet, pocs es lliuraven de llargues xarrades, d'anècdotes, bromes i d'alguna polèmica més o menys transcendental.

Encara que Paco Mariscal pot resultar un desconegut per a l'actual comunitat educativa de l'IES Guillem d'Alcalà, ha sigut i serà part fonamental de la història del nostre institut, i molts pares i mares el tindran en la seua memòria d'estudiants.

Com a companya que el considera un mestre, destacaré la seua capacitat per crear equips de treball amb personalitats diverses, la confiança en la tasca dels seus integrants, la qual era capaç de defensar amb vehemència davant d'uns altres. I sempre li agrairé que va creure en mi més que jo mateixa i em va ajudar a créixer professionalment i com a ésser humà, fins i tot quan discrepàvem. En resum, els qui l'hem conegut difícilment l'oblidarem.

Fins sempre, *don Paco*.